

Ad me currendum est
in omni iudicio
(De Imitatione Christi.
Lib. III. Cap. 46)

ÎNDREPTAR

FOAIE PENTRU GÂND ȘI FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

2287774

Ci un lucru trebuie: QUE LE RIDEAU S'ENTR'OUVRE!

ÎNCREȘTINARE

de
OCTAVIAN BĂRLEA

N'a fost ziar românesc în exil, care să nu fi înfierat încălcările credinței creștine, făcute de Bolșevism în România. S'au distrus sfinte obiecturi; s'au batjocorit altare; au fost maltratați și martirizați arhiepiscopi și preoți.

Privind aceste însemnări de ziar, s'ar putea crede că emigranța românească se găsește pe un înalt pedestal de spiritualitate. Considerând însă faptele, nu vorbește, vom avea durerea să constatăm că realitatea e alta. Sunt, desigur, printre noi suflete alese, care fac cinste numelui de creștin, însă marea masă a refugiaților trăiește antagonismul între Est și Vest aproape numai sub aspect politic. Se deplâng violențele împotriva vieții religioase fiindcă acestea sunt arme împotriva Bolșevismului; dar trăirea religioasă cade numai pe al doilea, sau al treilea plan. Pentru ilustrarea acestui fapt, două evenimente, dela Paris și Roma, pot aduce destulă lumină: 1) la Paris o biserică românească a fost ani de-a rândul închisă, fiindcă viața religioasă n'a fost atât de puternică să ridice oamenii peste deosebirile de orientare politică; 2) la Roma Colegiul Român, destinat tinerilor care se dedică preoției, a trebuit să-și suspendeze activitatea, fiindcă emigranța n'a dat vocații religioase. Dificultățile amintite nu pot fi scuzate de faptul că suntem în refugiu, căci alte emigranțe au deschis seminarii și au trimis mulți tineri în colegiile naționale din Roma. Nu pot fi explicate nici cu pretinsa izolare de țară, căci vești despre progresul ateismului printre tineret și de coborârea nivelului moral în regiunile bolșevizate au ajuns la urechile tuturor, și totuși nimeni n'a voit să întrerupă discursurile de piață și să se dedice, prin rugăciune, sacrificiu și studiu, viitorului apostolat. Iar dacă cineva ar spune că nu sunt vocații noi, fiindcă fiecare emigrant și-a avut drumul în viață bine trasat, cum ar putea explica atunci rușinea dela biserica din Paris?

Rădăcinile acestui rău, mi-aș permite să cred sunt mult mai adânci și trebuie căutate în atmosfera de indiferență religioasă creată printre tineret, de literatura și atmosfera școlilor românești dintre cele două războaie mondiale. Au fost, e adevărat, ore de religie în școli secundare, predate de cele mai multe ori de cateheți-funcționari, însă, în același timp, au fost și profesori care au reprezentat concepția strălucită a credinței. Dacă cineva, cu o capacitate mai mult decât mediocră, după un astfel de drum făcut prin liceele statului, se dedica preoției, era fără a avea. Dualismul rămas în sufletele clasei culte, din lipsă de timp, de ocazie favorabilă, sau de pasiune pentru adevăr, de cele mai multe ori n'a fost clarificat. S'a trăit astfel o viață dublă: un creștinism de fațadă la Te Deum-uri și Requiem-uri, și o viață îndepărtată de Dumnezeu în vestul timpului. Această viață, se pare, se continuă în bună parte și peste hotare: se face Requiem pentru încălcările aduse adevărului religiei, dar se trăiește în mod mai mult sau mai puțin profan, în agitația Te Deum-ului eliberării.

Nu vrem prin această să negăm intențiile și nobilitatea preocupărilor refugiaților români, pentru o viață mai bună a neamului în viitor. Însă aceste preocupări nu se pot alege de lungă perspectivă, nici nu s'ar putea le parca esențială, ci ar fi mai mult de periferie. Căci totuși viața religioasă, care ar trebui să fie conștiința în pag. 3

Dans la situation actuelle du monde, la publication d'un périodique chrétien destiné aux Roumains en exil est d'une très haute importance. Il faut que la vieille terre de civilisation fertilisée par Trajan reste accessible au monde occidental. Il faut au moins que des voix roumaines se fassent entendre.

La Roumanie est une synthèse de Rome et de Byzance, ces deux pôles de l'antiquité chrétienne. Latine par son admirable langue aux sonorités qui évoquent les harmonies libératrices de la musique moderne, byzantine par sa liturgie et son art „România” est inconcevable sans cette Rome dont elle a tiré son beau nom.

N'a-t-on pas exagéré, d'ailleurs, les oppositions linguistiques et psychiques entre Rome et Constantinople? Pendant de longs siècles le peuple chrétien d'occident a parlé grec (même en Gaule, la célèbre inscription de Pectorius, à Autun, le prouve). Par contre Justinien, le bâtisseur de cette douloureuse basilique Sainte Sophie qui incarne tout le génie religieux de Byzance, n'était-il pas un latiniste consommé? La Roumanie est, par vocation, le trait d'union entre ces deux mollés de la chrétienté, la grecque et la latine. Puissent les heures tragiques du présent aviver notre soil d'amour et d'unité.

T. RUPP

Vicaire général de Paris pour les Etrangers
Chanoine honoraire de Paris
Représentant du Vatican près de l'U. N. E. S. C. O.

UN CUVÂNT SFÂNT: UNIRE

de

SEVER POP

Anii pribegiei devin tot mai grei, cu cât trece vremea. Fiecare din noi, îndurând multe necazuri și lipsuri, devine tot mai sensibil și mai puțin dispus să asculte vorbele fratelui de suferință.

Vântul de neunire care izbucnește din această stare de spirit trebuie însă înăbușit prin căutarea și cultivarea tuturor sentimentelor nobile care ne pot uni într'un bloc de granit unde amarul pribegiei să nu poată pătrunde, și unde egoismul să nu poată înflori. Există în inimile noastre nenumărate sentimente pe care le putem cultiva: dragostea față de aproapele, părtaș de suferință; încurajarea și ajutorarea celor care sânt mai slabi de înțeles și pe care un egoism orb îi duce spre pragul pierii; gândul la cel de-acasă, pe care am dori să-l vedem liber; menținerea demnității de Român în mijlocul unei lumi care n'a avut nici odată ocaziunea să ne cunoască așa de în de aproape ca acum; spiritul de jertfă dus la culme spre a ne afirma în mijlocul străinilor ca un element de ordine și de progres. Ar fi cel mai mare act de recunoștință și de îmbărbătare față de frații care suferă,

acolo departe, de la Tețina până la Porțile-de-flor și din Codrii Orhelului până în Tara Oașului, dacă am face ca străinii să cunoască în toată adevărata lui valoare înfleur vorbei omenești (termen derivat de la cuvântul om); omenește românească, pe care strămoșii noștri au ridicat-o la un adevărat simbol de distincție etnică.

Ar fi astfel posibil să realizăm și în pribegie cea mai nobilă faptă, unirea, demnă de trecutul nostru sbruclum și chinuit de „copil al suferinței, urziți din lacrimi și durere” (Goga), care au știut să păstreze, prin limbă și tradiție, pecetea neștearsă a demnității și a cinstei caracteristice lumii române și creștine.

În acest prag al jumătății a doua a secolului cuvântul unire să fie săpat cu litere de foc în sufletele noastre ale tuturor, căci numai unirea noastră a tuturor, de la mic la mare, poate să ne conducă cu fruntea sus în pământul strămoșesc și într-o țară liberă. Cel care socotesc că nu pot distinge din inimile lor egoismul care desunește, au datorita de onoare să ușureze calea celor care simt

continuarea în pag. 3

Nu aventurieri, ci OAMENI NOUI

de
FLAVIU POPAN

Problema pusă de D-I Horia Sima în „Omul nou” e, fără îndoială, mult mai interesantă decât procesul de intenții pe care l-ar putea unui deschide. Am putea-o clasa -ținând seamă de ideea principală- între încercările de zidire a lumii viitoare. Încă nu putem vedea cum va arăta această lume. Dar știm că spre ea se îndreaptă năzuințele noastre. Toate speranțele converg spre așteptarea mesianică a zilei de mâine. Tensiunea continuă spre nou, așteptarea instinctivă a ceea ce nu avem încă, sunt o dovadă a lipsurilor și a sărăciei noastre de acum. Ne întâlnim astfel, chiar fără să vrem, în ceea ce ne lipsește, adică în sărăcia care ne este comună. Și fiindcă proporțiile acestei sărăcii sunt fără măsură, asemenea dintre noi e atât de pronunțată, că orice deosebire de detaliu nu mai poate avea importanță. N'ar fi mai creștinesc să întâmpinăm cu acest sentiment de înfrățire în neputință orice soluție încercată pentru viitor?

În Evanghelie găsim și de astă dată -ca întotdeauna când e vorba de rostul omului- punctele de reper pentru orientarea creștină a lumii de mâine. „Vestea cea bună” a lui Isus Hristos urmărea tocmai instaurarea unei lumii noi, adică a unei societăți cu o structură aparte și cu o funcțiune bine determinată. (Mat. 16, 18). Dar pentru întemeierea noii societăți Isus nu s'a grăbit să formeze cadre externe și instituții proprii, ci s'a preocupat, în primul rând, să „înnoască” sufletele pe oameni. Întăi și-a format oamenii (a făcut din ei „frații lui”, „căsenii lui”, „comesenii lui”), i-a schimbat prin trimiterea Sfântului Duh, și numai după aceea i-a constituit într-o societate nouă. Întăi omul, pe urmă formele, combinațiile, programele. Că numai cine are via nouă poate întrebuița cu folos vasele noi (Marc. 2, 22).

În această lumină înțelegem taina răspunsului, neînțeleș pe vremuri de Nicodim, ca și de mulți oameni de azi, despre necesitatea unei a doua nașteri din spirit (Ioan 2, 23). „Că ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din spirit, spirit este”: adică nu putem aștepta ceva nou decât dela „omul nou” renăscut „întru dreptate și întru sfințenia adevărului” (Efeseni 4, 24). Pentru realizarea acestui om nou, Sfântul Pavel insistă cu o tărie neobosită în epistolele sale: „Desbrăcați pe omul cel vechiu împreună cu faptele, și vă îmbrăcați în omul cel nou care se înnoiește după chipul celui ce l-a făcut pe el” (Coloseni 3, 9). Nu se tratează aici de o ruptură cu viața și cu realizările din trecut, ci de lepădarea „măniei, a răutății, a minciunii, a hulei, a lăcomiei, a patimilor, a cuvintelor de rușine, a înșelăciunii, a furtului”, punând în locul lor „mai pe sus de toate dragostea”, pentru a ajunge „la măsura plinirii lui Hristos”, modelul desăvârșit al „omului nou” (Efeseni, 4, 13).

Pe cum se vede, trecerea dela „omul vechiu” la „omul nou” comportă o schimbare capitală în înținu omului: unica revoluție care aduce fundamental ceva nou. („Voi puteți răsturna lumea -scrie G. Duhamel-, dar dacă nu reușiți să mă schimbați, n'ați făcut nimic”). De aceea sfântul -sfințenie integrală, fără mutilări și ștersături- care înfăptuește până la maximum această transformare e singurul revoluționar adevărat. Căci ce schimbări în spre bine ale lumii s'ar putea aștepta dela

continuarea în pag. 3

Rugăciunea din Grădina Ghethsemani, după un Evangheliar, Reichenau, secol. X.
München, Bayer. Staatsbibliothek, Cod. 4453.

PSALMUL 103

Rinocervintează, suflule al meu, pe Domnul!
Doamne Dumnezeu! meu, ești negrăit de mare!
În mărime și-a podoabă te-ai îmbrăcat.
Tu te înalți cu lumina ca și cu o haină;
Tu înalți cerul ca o pleză,
Și pe ape îți așezi locurile tale;
Tu din norii lui faci car,
Și umbli pe aripile vântului;
Tu din vânturi îți faci călăuzi,
Și servi din flăcările focului.

Tu ai așezat pământul pe temelile sale,
Și-a vocă nu se va clăti.
Tu cu oceane l-ai înălțat,
Și apele l se odihneau pe munți.
Dar la certarea ta au fugit,
Glasul tunetului tău le-a pus pe goană;
Și s-au ridicat munții și s-au coborât văi,
toamă după planul hotărârii tale.
Și apelor le-ai pus hotăr,
pe care să nu-l treacă,
acoperind, iarăși, pământul.

Învătoare le-ai poruncit
să-și verse apa în râuri.
Ca să curgă printre munți;
La ele să s'adape fiarele câmpului,
La ele să-și stăpânească setea cunuli;
Pasările cerului locesc deasupra lor,
Și-a transușii cîmpesc.

Tu din înălțimea făcându-l tău adăpi munții,
Și pământul se umple de roada faptelor tale.
Tu faci să risară pentru dobitoace
iarbă și verdețură, spre folosul omului.
Ca din pământ să scoată pâne,
Și vin ce veselește inima lui;
Ca unde lemnul să-l lumineze fața,
Și inima să-l înălțarească pâne.

Sunt plini de sevă arborii Domnului,
Cedrii Libanului, de el sădiți.
Acolo pasările își fac cuiburi
Și barza pe vănturi și-așază casa.
Munții cel prea nalți cerbiori;
Râpele, leoparzii le sunt scăpare.

Tu ai făcut luna spre împărțirea vremii,
Și soarele l-ai hotărât apusul.
Când faci întuneric și se lasă noaptea,
Atunci ies la iveală fiarele pădurii.
Pui leilor răsind după pradă
Cer dela Dumnezeu partea lor de hrană.
Dar când soarele răsare, ele se retrag
Și se pitesc printre vizuini.
Atunci iese omul la muncă
Și la lucru până seara.

Cât de fărî număr sunt, Doamne,
lucrurile tale!

Cu câtă înțelepciune pe toate le-ai zidit:
E plin tot pământul de făptura ta.
Iată înținsa și larg deschiata mare:
Aci sunt tărtoare fără număr,
Vieții mici și mari;
Aci umbli corăbii,
Ca și Leviatanul ce zburdă ntr'nsa.
Toate dela tine așteaptă
La vreme să le dai mâncare.
Dăndu-le-o, o vor culege;
Deschizându-și mâna, toate se vor umple
de bunătați.

Dur de-ți întorci fața, toate se turbură.
De le iei suflarea, se sting și se întorc
în fărâna lor.
Abia le-ai trimis suflarea ta, și s-au și zidit;
Și așa înnoești fața pământului.

Eternă fie gloria Domnului,
Și să se bucure Domnul de lucrurile sale.
El, cel ce caută spre pământ, și-l cutremură;
Cel ce abia atinge muntele, și el fumegă.
Cînta-vău Domnului toată viața mea,
Voleu psalmida Domnului meu cât voi trăi!
Păcătul l-ai lăsat la mine;
Eu mă voi bucura de Domnul.
Dispară păcătoșii de pe pământ,
Și rădă să nu mai fie.

Binecuvîntează, suflule al meu, pe Domnul!
Și laude! Soarelu l-ai hotărât apusul.
Când faci întuneric și se lasă noaptea,
Cât de fărî număr sunt, Doamne, lucrurile tale!
Cu câtă înțelepciune pe toate le-ai zidit!

(Traducere de Octavian Bărlău și
George Rucoveanu, după LIBER PSAL-
MODUM, Nova e textibus primigeniis interpre-
tatio latina cum notis criticis et exegeticis.
Roma 1945.)

GÂNDITORI ȘI PROFETI RUȘI DESPRE STRUCTURA SPIRITUALĂ A POPORULUI RUȘ

IVAN DE KOLOGRIVOV S. J.

„Cămpurile immense și monotone, circumscripțiile nelimitate la care înaintăm, nemăsuratul înălț, făcând oarecum parte din cotidian, formează sufletul rusesc și-l condiționează structura spirituală.

Ca și înălțările pământului său nativ, acesta nu cunoaște limite. Simțul formei definite, de care latini și grecii sunt atât de orgoliosi, le e străin. Lipsa de granițe și de măsură, contrastul violent, asemănător marilor variații ale cîmii pîrîi sale, sunt în el naturale. Ca stelele sale native, el e răscolit de uragane și măturat de furtuni. Evanghelia nu s-a izbit în această țară de nici o tradiție a cetății omenești, nici de vreuna din acele tendințe secularizatoare atât de puternice în lumea romanizată. Căci, în schimb, un element etnic cu tendință nihilistă, dusman al oricărei aspirații spirituale, înăbușat în materie. Ca acest element trebuie să trăiască lăsat și să prepare împărăția lui Dumnezeu - problemă anevoioasă, de lung mersu dela început și departe de-a fi soluționată când izbucni revoluția rusească. (Din „Ji Cristianești mo Russo Ortodoxo, Milano, 1947).

GLOSSARIUM

IMUTABILITATEA FORMELOR

„În vremea aceea, profetește Isaia (II, 6-9), lupul va sta laolaltă cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; vițelul și puil de leu vor petrece împreună și un copil îi va mîna. Junicea va merge la pascut împreună cu ursoaica și puil lor vor sălășui la un loc, iară leul, ca și bou, va mîncă pale; pruncu de țară se va juca lângă culcușul viperei și în vizuina șarpelui otrăvitor copilul înțărcaț își va întinde mîna. Când se vor întîmpla toate acestea? În illo tempore, în vremea aceea, adică la împlinirea timpului, când va avea loc regenerarea universală; pentru că, atunci, „tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului, precum apele acoperă fundul mării” (Isaia, II, 9; vezi și 65, 25).

Acest moment cosmic de totală înfrățire și fundamentală regenerare este un leit-motiv al speculației orientale, și pe el îl vestește și Virgil în faimoasa Egloga a IV-a, când: magnus ab integro saeculorum nascitur ordo, când va renaște în integritatea sa marele ordin al secolelor, adică Marele An, un nou ciclu cosmic, reîncepând prea fericita vîrstă de aur (ac tot surget gens aurea mundi). Între multe semne ale acestei regenerări cosmice Virgil nu uita să noteze că nec magnos metuunt armenta leones, „turmele de boi nu se vor mai teme de leii cei mari”. Adică: speciile animale își vor pierde structurile lor actuale, instinctele sau destinele carnișiere vor fi abolite; totul va fi purificat, pentru că totul va reîncepe; într-un anumit sens, Creația se regenerează esențial, adică se repetă actul creației.

Am arătat într'altă parte (Le Mythe de l'Eternel Retour, 1949), că motivele acestea se încadrează într-o creație arhaică, aproape universală, a regenerării periodice a Creației și a abolirii istoriei prin repetarea actului cosmogonic. Nu asupra acestei prea importante teorii vreau să stăruiesc în nota de față. Ci asupra unui aspect al gândirii scolastice medievale, relevant de altfel mai de multă vreme de Leon Chestov: Sf. Thoma afirma (Summa Theologiae, I, XCVI 1, ad sec.) că, și înainte de păcat, carnișierii erau tot carnișieri, că deci speciile sunt imutabile și inviolabile; realul este și rămîne așa cum e chiar pentru Dumnezeu. Chiar înainte ca păcatul să altereze Creația, carnișierii trebuiau să mîncă carne vie — și lupul nu a stat, nici nu va sta vreodată laolaltă cu mielul, nici leopardul nu s'a culcat, nici nu se va culca vreodată, lângă ied. Forma nu se poate contrazice pe ea însăși. Lucrurile sunt în lume în măsura în care sunt ele înșile, aceleași dela începutul Creației. Pentru Sf. Thoma, ca și pentru întreaga gândire scolastică, formele și structurile sunt cu necesitate așa cum sunt.

Nu e locul aici să discutăm implicațiile unei asemenea concepții a imutabilității formelor create. Leon Chestov a făcut-o în cartea lui Athènes et Jérusalem, amintind, între altele, că Sf. Francisc a putut, prin admirabila lui iubire creștină, să schimbe „structura carnișieră” a fratelui lui lup. Deci, prin mila lui Dumnezeu și iubirea omului (iubire mistică, bineînțeles), chiar omul poate modifica structura unei forme. Nimic nu e imutabil pentru Dumnezeu — și multe lucruri nu sunt nici pentru omul care știe să creadă și să iubească — se înțelege din experiența franciscană.

Foarte aproape de Isaia și de Sf. Francisc, și cu totul opusă concepției Sfântului Thoma, se situează gândirea indiană. Pentru care, formele, prin simplul fapt că sunt forme, sunt iluzorii și provizorii. Orice poate deveni orice altceva, prin mistică sau magie. Libertatea absolută nu este numai o modalitate a divinității, ci și o posibilitate îngăduită omului. Deci, pentru un sfânt, ca și pentru un magician indian, leopardul se poate culca lângă ied, și pruncu se poate juca lângă vizuina viperei — pentru că niciuna din formele actuale ale Creației nu e imutabilă, nu e definitivă. Pentru că, în fond, nici o formă nu e reală.

Pentru a dobândi cu orice preț libertatea absolută a spiritului, perfectă lui autonomie în Cosmos, gândirea indiană a sacrificat chiar realitatea Cosmosului. Setea de libertate și de eliberare era atât de extraordinară, încât indianul a vidat lumea de realitate, a decretat-o iluzorie, mâyâ, numai pentru a nu accepta robirea spiritului, pentru a nu fi silită a suporta ad infinitum stăpînirea durerii, a nedreptății, a legilor, a formelor, „necesare și imutabile”. India a elaborat o atât de rafinată dialectică a iluziei cosmice, numai pentru că nu voia să renunțe la libertate. A preferat să afirme că Lumea e iluzie — numai pentru a nu fi nevoită să accepte realitatea și imutabilitatea formelor: să accepte bunăoară că un carnișier nu poate fi decât un carnișier, și așa va trebui să fie în eternitate.

Mircea Eliade

TIPĂRITURI ROMÂNEȘTI ÎN EXIL

SERGESCU, Petre:

Les recherches sur l'infini mathématique jusqu'à l'établissement de l'analyse infinitésimale, Paris 1949, 32 pages.

Rapport présenté à la Réunion du Conseil de l'Union Internationale d'Histoire des Sciences, les 21 et 22 mai 1948, Paris 1948, 12 p.

La littérature mathématique dans la première période (1665-1701), „Journal des Savants”, Paris 1947, 42 pages.

Le développement de l'idée de l'infini mathématique au XIV-e siècle, Paris 1947, 15 p.

ELIADE, Mircea

Le problème du chamanisme („Revue de l'Histoire des Religions”, Paris, 1946), 48 pages.

Dreams and the „waking-dream” (Volume d'hommage à A. Coomaraswamy, London, 1947), 6 pages.

Les rites grecs („Revue de l'Histoire des Religions”, Paris, 1947), 12 pages.

Science, Idéalisme et Phénomènes paranormaux („Critique”, Avril 1948), 12 pages.

TECHNIQUES DU YOGA (Ed. Gallimard, collection „La Montagne Sainte Geneviève”, 1948), 285 pages.

La Mythologie primitive („Critique”, Avril 1948), 14 pages.

Les Origines de la Civilisation („Critique”, Octobre 1948), 15 pages.

TRAITE D'HISTOIRE DES RELIGIONS (Payot, 1948), 465 pages gr. in. 8.

Le „Jeu de l'Esprit” et le symbolisme des noëuds („Revue de l'Histoire des Religions”, 1948, 32 pages).

La Souveraineté et la religion indo-européenne („Critique”, Avril 1949), 10 pages.

Shamanism (dans „Forgotten Religions”, New-York, Philosophical Library, 1949), 10 pag.

LE MYTHE DE L'ETERNEL RETOUR: ARCHETYPES ET REPETITION (N. R. F. 1949), 280 pages.

Sapta padani gacchati („Munshi Diamond Jubilee Volume”, Bombay 1949), 8 pages.

A propos de Tarpela („Annales d'Histoire Sociale”, 1949), 16 pages.

Phénoménologie de la religion et sociologie religieuse („Critique”, Août 1949), 12 pages.

La Vigne mystique („L'Amour de l'Art”, Décembre 1949), 10 pages.

The Gate of Horn („Bibliotheca Orientalis”, Amsterdam, Novembre 1949).

Introduction au tantrisme („Cahiers du Sud: Approches de l'Inde”, Marseille 1950), 16 pages.

Les sept pas du Bouddha (Mélanges Van der Leeuw, Utrecht, 1950), 8 pages.

Le Dieu lointain dans les religions primitives („Témoignages”, Janvier 1951), 3 pages.

Le Mythe et le Rite („Critique”, Janvier 1951), 10 pages.

Apare în Martie 1951:

Le Symbolisme du Centre („Eranos Jahr-Buch”, Zürich, 50 pages).

PUBLICAȚII PRIMITE:

1). GERARD STEPHANESCU, „La deschristianisation de la Roumanie”, publicat în „Rassemblement” din 5-11 Ian. 1951, în care face o scurtă dare de seamă a persecuțiilor religioase din țară, în ultimul an 2. „Comment on prépare la guerre en Roumanie”, publicat în ziarul l'Aube din 13-14 Ianuarie 1951.

2). HORIA SIMA, Elemente de doctrină legionară, OMUL NOU, 1 Februarie 1950, (Fără arătarea locului. Este vorba de capitalul prim

Citirea Evangheliei

Mulți creștini nu mai văd în Evanghelia decât o poveste dintr-o altă vreme, pentru că interesul și priceperii lor Spuneau că sunt drepti-credincioși. În biserica fiecare Evanghelia înseamnă cu „în vremea aceea”, sau că copiii fiecare biseră încep cu „a joi sau vineri”, Până azi, „cuvântul Domnului” e ca și cum ar fi căzută între spini, pe piatră sau pe dintr-o bălătoare; în multe întinși nu mai adăugă nici o roadă. „Doamne, de ce le grăiești lor în parolă?” I-au întrebat odată Apostolii „Iar ei le-a spus: Pentru că văd că nu văd și ascultă și nu audă, nici să înțeleagă” (Mat. 13, 11). Într-o oală, Isus Hristos n-a putut niciodată să se dea cele sfinte dinților sau ei se argea mîngăirea înaintea porcilor (Mat. 7/8). Cuvintele grele-nimic de zis, dar care arată că de imperio se impune datorită unei sermone pregătiri sufletești pentru a lua contact cu cărțile sfinte. Căsuți în imitația lui Hristos: „Qui autem vult plene et sage de Christi verba intelligere oportet ut totam vitam suam illi studeat conformare”. Cine nu-l cuprinsă dorința de a-și conforma viața învățămintelor Mântuitorului, nu e îndreptățit să se pronunțe asupra Evangheliei.

Căci Evanghelia e, mai pe sus de toate, viață, și secretul înțelegerii ei nu stă atât în speculații, cât în trăirea sinceră a ideilor evanghelice. Cine trăiește cu această înțelegere curată nu poate să nu observe că „vestea bună” a lui Hristos e răsturnătoare de valori, adică revoluționară (ca în predica de pe munte), revoltătoare, ca în fața lui Caia, care și-a rupt vestmintele de necaz, necrutătoare și înfocată contra fariseilor de totdeauna; pretențioasă, preînălțată să realizeze, nu prin înțelepciunea cuvintelor, ci prin „nebuia crucei” opere nemuritoare. „Că cele nebune ale lumii le-a ales Dumnezeu, ca să rușineze pe cele tari; și cele de neam prost și nebagăte în seamă ale lumii le-a ales Dumnezeu, și cele ce nu sunt, ca să strice cele ce sunt” (I Corinteni, 1,27).

E greu de găsit ceva mai tare și mai răscolitor decât țara cuvintelor lui Isus, care, ca toate acestea, cuprind neîmărmurată mîngăiere pentru toți oamenii de bună credință. În vremea aceea s'a bucurat Isus cu spiritul, și a zis: „Iti mulțumesc, Părinte, că ai ascuns acestea dela cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor” (Luc. X,21-23). Dar pentru a ajunge aci se cere, pe cum am spus, modelarea vieții pe măsura Celui care ne este „cale, adevăr și viață”. Oare nu ne-ar putea spune nimic înținu respectuoasă și smerită a credincioșilor noștri care au învățat dela părinți să asculte în genunchi citirea Evangheliei în biserică!

T. Popescu

GÂNDITORI ȘI PROFETI RUȘI DESPRE STRUCTURA SPIRITUALĂ A POPORULUI RUȘ

F. M. DOSTOJEVSKI:

„A deveni ateist este pentru un Rus așa de ușor; mai ușor decât pentru oricare pe lume. Și Rușii nici nu vor fi atești obișnuiți. Nu: ateismul va fi pentru ei o credință, ei cred în el, fără să bage de seamă că cred într-un tero. Așa de mare este nevoia noastră de credință”. (Din „Idiotul”).

al unei lucrări mai vaste. Din cuvîntul lămuritor al autorului: „Publicarea lui nu e un fapt de propagandă și iese din sfera propriu zisă a politicii. El se adresează în primul rând cercului intim al prietenilor noștri, cu gândul de a-și recunoaște peripețiile lor sufletești și ale celor care astăzi nu mai sunt. Pentru ceilalți Ruși, interesul ar consta în a extrage din ideologia noastră, din experiența unei generații, elementele ce lor li s'ar părea utile și necesare la refacerea spirituală a României de mâine, fără de care coalață construcție, de ordin material și cultural e imposibil de realizat”.

3). BLÄTTER FÜR ORTHODOXES CHRISTENTUM, 2. Jahrgang 1950, Heft 3. Ernst Reinhardt - Verlag München.

Caetele, care vor să facă cunoscută în Germania „die geistige Welt der griechisch-orthodoxen Kirche”, sunt redactate de Preotul Dr. Paulus Zacharias și de Dr. Wolfgang Krebichmer, „verantwortlich für evangelische Beiträge”. Din cuprins notăm: Fr. Heyer, Orthodoxe und evangelische Auffassung von Maria. Ca purtător de cuvînt al Ortodoxiei este ales un episcop de sub tolagul patriarhului Alexei al Moscovei. Citim: „Der neueste orthodoxe Beitrag ist im Journal des Moskauer-Patriarchats von September 1949 zu finden, wo der Bischof von Reval Isidor, die katholische Lehrentwicklung kritisch betrachtet”. (Păcat că lipsește, în chestiunea asta, părerea arhimandritului Valerian Zaharia, purtătorul de cuvînt al ortodoxiei românești!). Peste punctul de vedere al comunității Protestante cu privire la cultul Aceluia care pentru noi este „poarta mîntuirii și haina de nuntă a sufletelor sîntilor”, trecem.

G. R.

RECTIFICARE

În lista studiilor publicate de Domnul Profesor Grigore Nandriș s'a trecut și unul intitulat: 1848 and Roumanian Unification (Indreptar, Nr. II, Domnul Grigore Nandriș ne roagă să arătăm că Domnia - se a avut doar grîja tipăririi lui - studiul aparținând altcuiva.

CONFUZII SUPĂRĂTOARE

În scrierile lor apologetico-polemice unii autori apuseni - constrânși de „necesități de ordin metodic” - obișnuiesc să împartă Răsăritul creștin în două: grec și rus, formând împreună „biserica greco-rusă”. Împărțirea aceasta - să o recunoaștem - nu este lipsită de justificare. Ea oferă, apoi, polemistului mari posibilități de succes. Căci despre biserica grecească de astăzi, protestantizantă, nu e prea mult de spus. Iară despre cea rusească - chiar cea dinaintea de revoluție - este atât de mult de spus...

De aci luând pornire, autorii profani-istorici de artă și filosofi ai culturii - trecând peste biserica grecească (fiindcă despre ea... nil nisi bene!) identifică creștinismul răsăritean cu creștinismul rusesc. Și încep apoi construirea, pe nisip. În vara trecută, intelectualitatea din capitala Bavariei a putut asculta savanta prelegere a unui cunoscut istoric de artă despre icoana ca oglindă a sufletului rusesc. (Despre această icoană rusească s'a ajuns să se vorbească, în ultima vreme, la fiecare colț de stradă). Plecând dela constatarea faptului „simp-tomatic” că în icoana rusească lipsește perspectiva, și că plastica rotundă este necunoscută artei rusești creștine, conferențiarul ajungea la concluzii asupra sufletului rusesc: tendința lui spre dematerializare, spre nihilism; înclinarea lui spre înlocuirea realității cu propria-i închipuire. Constatările acestea, privite în sine, fără referire la pricină, pot fi valabile. Altfel, nu. Căci lipsa perspectivei, (ca și absența plastice rotunde) sunt treburi foarte „grecești”; sau - mai exact spus - general și originar creștinești. Căci le întâlnim și la Athos și la Alexandria Egiptului; și la Ravenna, la Venezia, la Constantinopol și în Antiohia, pe vremea când nu exista nici urmă de creștinism rusesc, și de artă muscălească. Iară mai apoi „treburi răsăritene”.

Conținutul ortodoxiei rusești îl vom analiza noi, pe larg, cu un alt prilej: vom vedea atunci câtă abatere dela Ortodoxie (în trăire, în gândire, în artă) există în această „pravoslavie” rusească, prin care și în care occidental amator de senzații și de exotice vede creștinismul răsăritean. Aci și acum vom schița doar câteva puncte de reper pentru înțelegerea fenomenului.

Rușii au fost creștinați pe la anul 1000 (anul 998 este socotit ca dată a creștinării Rușilor). Au fost creștinați „prin porunca marelui Duce Vladimir” al Kievului. Dar până la anul 1000 Ortodoxia era perfect încheiată. Și cele șapte Sinoade ecumenice se sfârșiseră; și Liturgiile se fixaseră; gândirea sfinților Părinți se revărsase; marii Dascăli ne teologhisiseră totul; și marii Pustnici ne lăseseră, în paterice, în lavasicoane, în limonarii, în filocalii și în tot felul de alfavite sufletești mărgăritarul de mult preț al trăirii lor în dreapta-credință, adică în ortodoxie. (Căci dobrotolubiile n'au fost dobrotolubii, ci filocalii; „sobornost” - icle n'au fost sobornostii, ci catolicii; precum pravaslavile, ortodoxii). După anul 1000 ducatul Kievului a cunoscut o veritabilă inundație grecească: călugărie, arhierie, artă. — totul a fost grecesc. În anul 1051 Grecul Antonie dela Athos pune temelie Pecersk-ai. După cum ne spune cronică lui Nestor (1072) cel dintâi mitropolit „Rus” a fost Grecul Teopempt (1039). Pe la 1200, marele ducat al Kievului număra 15 mitropoliți greci și 6 ruși. După năvala Tătarilor (1240) creștinismul rusesc trăiește mai fără control, până după liberarea din robie. (La anul 1480). Constantinopolul căzuse sub Turci. Credința creștină a Rușilor devine, încetul cu încetul, credință națională rusă. Primul patriarh rus este ales în 1589. Perioada aceasta numără 10 patriarhi. Cu Petru cel Mare biserica rusă devine organ al statului. Petru era patriarhul. Contactul Rușilor cu gândirea apuseană și cu scrierile marilor pustnici răsăriteni naște teologia rusească (secol. XIX).

În gândirea lor religioasă Rușii tale însă lăune pe unde Europa adunase demult, sur-

cele. Toate problemele pe care peste un mileniu de trăire creștină și le puseseră și le rezolvaseră, aveau să fie reluate, oblu, de o generație de Ruși de mare format - dar totuși Ruși - și servite unei Europe care uitase complet de ele; unei Europe în acel timp dominată, din nefericire, „spiritual” - cum observă Nae Ionescu - de Vogt, Moleschott, Buchner, Wagner, David Fr. Strauß, Haecckel. Succesul scriitorilor ruși era asigurat. De atunci și până în zilele noastre lumea își bate capul cu teoriile lui Alexei Homiakov despre criteriul adevărului și despre autoritatea în Biserică.

Pentru că trage, din neștiință cu buretele, peste atâtea veacuri de ecumenicitate creștină.

GEORGE RACOVEANU

CERUL PE PĂMÂNT

Prin „Universul” (14 Decembrie 1950) Ioachim Botez arată sătenilor cum are să fie când nu va mai fi precum este:

„Va intra lumina prin case, prin hambare, prin beciuri, prin șure, prin grajduri. Va avea tot săteanul o lădiță de radio. Numai cât sugeți un șurub, și cântă! (Volga, Volga n.n.). Nu va mai fi nevoie de cuprător în mijlocul ogrăzii unde vântul mână cenușa în fierbură. Vor veni pite electrice. Mașina de cusut nu se va mai porni cu piciorul”...

Mă rog: mai frumos decât în Vasile Alexandril „Rodica”, e drept, nu va mai avea „umeri arotunjiți”, fiindcă nu va trebui să poarte flintă și flinta alunecă de pe umărul arotunjit. De aceea s'au prevăzut pentru sătenii umeri colțuroși. „Boi plăvanii, câte șase” nu vor mai trage a oplateală în juguri. (Au fost trecuți la carul R.P.R. unde li procopseală fără opintea).

ger

CLAUSĂ LIMITATIVĂ

Fapte curioziste, prezentate de publicația elvețiană LE PROTESTANT oferă comentatorului catolic David LATHOUD, A.A. prilejul de a-și exprima îndreptățită mirare. Faptele: „Consiliul ecumenic al bisericilor” a fixat principiul că pentru a putea fi membru al Mișcării ecumenice este de lipsă „să recunoști pe Domnul nostru Isus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor”. Delegații bisericilor elvețiene au primit mandatul de a cere modificarea acestei „clauze limitative”. N'au avut, însă, succes. De aceea 3.000.000 „creștini” care aderă la „Asociația internațională pentru libertatea religioasă” (câte trăsni nu mai aflu, dacă mai dai o raită prin lumea întâmplărilor), s'au retras din Mișcarea ecumenică.

Prin aceste curioase întâmplări uitându-se comentatorul D. Lathoud mărturisește: „Nous catholiques, nous avons quelque peine à concevoir qu'on ose se dire chrétien, au sens paulinien du mot, sans admettre ce minimum: la divinité de Jesus et la Rédemption par sa mort sur la croix”.

Iară noi zicem Sfinției Tale, Părinte DAVIDE: mai mari decât acestea vei vedea! Așteaptă, numai, să se țină „ecumenicul” dela Moskva.

G.R.

VIN INCERCĂRILE

Radio Moskva anunță că „Societatea pentru răspândirea cunoștințelor științifice și politice” a primit însărcinarea să alcătuiască încă 8 filme antireligioase. Se crede că ele vor putea fi gata până la data intrării la Moskva, a celui de „aloptulea sinod ecumenic”. Generalismul vrea să verifice țări în credința leninisto-stalinistă a părinților sinodali (care din mila lui mănâncă jîmbi!). Acum să-i vedem... pe unde scot cămașa! Căci vor fi reprezentanți de gală.

ger

SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

Pentru cei din țară, care în loc de colinzi au ascultat în acest an „pastorale” cu proslăvirea „planului cincinal” și a „sfaturilor populare”, Radio Vatican a transmis, în ziua de Crăciun, o slujbă românească.

În cuvântul adresat credincioșilor Preotul Alexandru MIREA a spus între altele: „Crăciunul vostru, al celor necojți din scumpă noastră Țară, s'a retras totul în suflet. Voastră nu vă e îngăduț să sărbătoriți altfel Nașterea Domnului decât în spirit. Numai în-lăuntrul sufletului vostru mai pot să răsună colinzele, numai în adâncul inimilor voastre mai puteți cânta: Christos se naște, măriți-l! Christos din ceruri, întâmpinați-l! Christos pe pământ, bucurați-vă!”

„În fața chinurilor voastre, în fața tăriei voastre sufletești se închină plină de evlavie întreaga lume creștină. Toți cei ce cred în biruitoarea binelui sunt aproape de voi și urmăresc cu suflet tremurând desăvârșirea luptei voastre... Prin lacrimile ce le vărsați, voi pre-gătiți o lume mai bună, letă de ce Crăciunul vostru, chiar fără colinzi și fără de Crai, are o așă de mare însemnătate. Din tristețea voastră de azi va răsară mâine bucuria cea mare, a noastră a tuturor”.

F.P.

Ne-au rămas horele!

Într-una din seriile Crăciunului am avut norocul să aud la radio două hore românești: două hore argeșene. Și le-au cântat (hoții!) cu patimă. Le-au cântat, desigur, mai bine de cum le cântau ei pe când era voe să cânti cui vrei; să cânti cât vrei; să cânti fără sfârșit, fără frică. Mai bine de cum le-au cântat în seara aceea lăutarii, nu pot fi niciodată cântate. Le-am ascultat copleșit; le-am ascultat și mi-am zis: ne-au rămas horele! Ne-au rămas curate, ne reconsiderate, neciznovate. Doamnelor că de mult pot predica două hore românești Eleganță, discreție, stăpânită bucurie, bogăție de izvoade, echilibrare. Și peste toate, senina certitudine a neperii. Și mi-am adus aminte și cum se joacă. Și mi-am dat, poate mai bine ca oricând, seamă de ce ele nu pot fi jucate pe vine și cu cuțitul între dinți; nici cu veselie de Rușoi-că urcată sus pe masă, în urlete războinice de viteji de stepă, care se simt bine, oriunde, căci prind, oriunde, rădăcini: ca pălămida țigănească, mănăta de voia vântului pe fața pământului...

În acea noapte de Crăciun în sufletu-mi și-a tăiat, mai tare, drum glasul psalmului care începe cu povestea: „La răul Vavilonului” și crește până la legământul: „De te voiu uita, Ierusalime, să mă uite dreapta mea!”

G.R.

PASTORALE

sau compoziții clobănești pentru mângăierea turmei lăgărite prin văgăunile Carpaților, prin hățișul pădurilor moldo-vlahicești, mănăta spre tundrele Siberiei, ori puse la iernat în țărcuri de protecție, speciale.

„Universul” din 25 Decembrie publică frânturi din „pastoralele” membrilor Sinodului proletar al R.P.R., compuse cu prilejul „sărbătorii de iarnă”, cum li zice acolo, acum, Sărbătorii Întrupării Domnului. În ele, nici pomeneală despre „taina cea din veac”; nici trosnesc, acestea, sub greutatea ideilor. Idei nu-s multe: trei, de toate. Dar fixe.

Textul (Muzica omofonică; pentru cavali): 1) „O tabără a omenirii predică și luptă pentru menținerea și apărarea păcii, tabără din care face parte și Biserica ortodoxă. Cealaltă tabără a imperialiștilor, la care s'au alăturat Vaticanul și Mișcarea Ecumenică a protestanților ațâță omenirea la război”. (Facerea I.P.S. Sebastian, al Moldovei).

2) „Pretutindeni au luat flintă Sfaturile Populare pentru conducerea treburilor obștești. Ieșite din popor, acestea sunt legate de popor (ca fasolea de arac; ca boala de om sărac n.n.) și au răspunderea față de popor. Pentru aceste pricină, credincioșii noștri trebuie să se simtă îndemnați, pentru binele lor, să sprijine cu pricepere și munca lor, Sfaturile Populare.” (Facerea I.P.S. Vasile al Banatului).

3) „Tot clerul și credincioșii trebuie să se simtă îndemnați de a sprijini prin munca lor de fiecare zi ducerea la bun sfârșit a primului nostru Plan Cincinal”. (Facerea P. S. Andrei al Aradului).

Aceste trei ideale - numai acestea - se întâlnesc în toate „pastoralele”. (O dovadă de unire în cuget și simțiri!).

Încercând să se depărteze de inspirația-tip, P. S. Chesariu al Dunării-de-jos, devine subversiv și-și sapă singur groapă mării (căci tot ce se desprinde de trup se uscă și se taie!). Ascultați-l: „Războiul de agresiune este pentru biserică o crimă de neiertat; este tot ce poate fi mai potrivnic învătături Domnului Iisus, care spune: tot cel ce scoate sabia, de sabie va pieri!”.

Mai înțelept chiar decât șarpele (Mat. X, 16), I.P.S. Firmilian al Olteniei, caută să ocolească necazul. Mai întâi, aduce vorba despre „văzul lăuntric al omului” (marafet greu de controlat de către politicul); apoi începe a da țărcoale „stubeiului” cu albine, cu trântori și cu „faguri plini de miere”, până ce-folosind o clipă de neatenție a politrucului-sopetește, grabnic, ce avea de șoptit: nu vă uitați înapoi, ca să nu pățiți ce a pățit femeia lui Lot. (Adecă: Păzeal Primejdii Teapăn! Recel). Ingenios!

Interesantă e și opoziția (clasicism-romantism) pe care o construiește aci arhimandritul Valerian (zis Bimbirică, zis Păpiciu). Punând concluz la facerile episcopesci, arhimandritul lui spune: „În contradicție cu Vaticanul ce s'a aliat cu bancherii morți (citește: „mortii”) și fabricanți de tancuri și bombe, Ortodoxia o rămas pe linia clasică a Evangheliei prin care Hristos ne poruncește a fi alături de poporul”. (Nu alături de popor! n.n.). Clasicism vine dela clasă (luptă de clasă, popor). Precum romantism vine (întrădevăr!) dela roman (catolic, adică).

ger

Indreptar mulțumeste călduros Domnului Romul Bolă, directorul ziarului „La Nation Roumaine” pentru cuvintele de prețuire și pentru caldele urări trimise.

Parodie sinistră

După documente oficiale publicate, cunoscut ce se va ține la Moskva „sinodul VIII ecumenic” - va trebui „așă pînă la punct” toate chestiunile rămase nereșoluate dela ultimul sinod ecumenic” (Ținut la Niceea, în anul 787). Mai bine de un mileniu (1164 de ani) Biserica Răsăritului nu se mai încumetase să țină sinoade „ecumenice”: conștiința lipsei o determinase la aceasta. Chiar și primul congres al teologilor ortodocși din întreaga lume (Ținut la Athos, între 29 Noemvrie - 3 Decemvrie 1936), lăunz în discuție chestiunea eventualității convocării unui sinod ecumenic, a trebuit să recunoască imposibilitatea ținerii lui, din pricină că „nu s'ar realiza cantitativ ecumenicitatea”. Concepția aceasta aritmetică a ecumenicității nu este, desigur, fericită. Ea trădează, însă, salutare preocupări de relacere a unității Bisericii lui Hristos, una, slăbită. Grijă de a nu face vreun pas greșit este spre cinstea Ortodoxiei. Ea își are izvorul în conștiința împușinării puterilor ei spirituale și estesenței dorului nemărturisit, după „tonica neîmpărțită” a lui Hristos, la care îndeamnă, atât de usturător, comentariile Sfântului Ciprian în „Non scindamus illam, sed sortiamur de ea cujus sit!” Rămânerea aceasta la cele Șapte Sinoade ale vremii dinainte de despărțire, are același tălc ascuns pe care li are cealaltă așteptare a Răsăritenilor: liberarea Bisericii lui Iustinian și continuarea slujbei sfintei Liturgii întrerupte de năvala Turcilor în altar, în anul 1453. Legenda spune că episcopul oitican dispărut, în chip misterios, cu Sfințele Taine. De-atunci așteaptă liberarea sfântului lăcaș, spre a-și continua Liturgia, fiindcă Liturgia nu poate rămâne întreruptă.

Mai bine de un mileniu au așteptat Sfinții Părinți și marii Dascăli ai Răsăritului în nădejde. Peste un mileniu de liturgisire, de rugăciune și de lacrimi n'a putut rezolva probleme pe care politrucii travestiți în Arhierii al lui Hristos sunt gata să le rezolve total, după planul cincinal al patronului luptei împotriva lui Hristos. „Punerea la punct” a tuturor chestiunilor încă nepuse la punct între acestea, în primul rând, „punerea la punct” a Evangheliei, care (după părerea Vaticanului imperialist) nu s'ar împacă, în total, cu doctrina leninisto-stalinistă.

G. Racoveanu

Noul Decan

al

Colegiului Cardinalilor

Cardinalul Marchetti — Selvaggiani, decanul colegiului Cardinalilor încetând din viață, a fost ales decan al ilustrului colegiu Eminența Sa Cardinalul EUGENIU TISSERANT, Secretarul Congregației „Pro Ecclesia Orientali”.

ROMA CEA NOUĂ

NU MAI ARE CĂUTARE...

Din referatul prezentat de biserica ortodoxă reperistă la congresul „panortodox” ținut la Moskva:

„Ortodoxia va câștiga și în vigoare și în prestigiu, întâi aducând la sânu-i pe vechile ei surori: armeană, coptă, abisiniană, caldeeană, iacobită, pe urmă grupându-se în jurul Bisericii celei mai calificate și mai de prestigiu”. (Care să fie, oare, asta?)...

Ideea grupării în jurul Bisericii celei mai vrednice și mai de prestigiu trebuie reținută: Dumnezeu vorbește uneori prin gura omului prost!

ger

ASOCIAȚIA INTERNAȚIONALĂ A ZIARIȘTILOR LIBERI (INTERNATIONAL FEDERATION OF FREE JOURNALISTS) comunică:

The American Regional Union of the International Federation of Free Journalists has set up an office with the aim of helping members of the Federation in settling down in this country. It is at present one-man institution located at 35 West 42nd Street, New York 18, N.Y. tel.: Wisconsin 7-3538.

The American Regional Union of IFJF is anxious to get in touch with all the members of the Federation as well as with all the exiled newspapermen and writers from Central and Eastern Europe who reside in this country or who are expecting to arrive to the USA in the future.

It is suggested, therefore, that all persons concerned should write to ARU at the above address giving their names, addresses and short personal data. The ARU will serve a double purpose, facilitating on one hand the possibilities of employment for such institutions as Voice of America and Radio Free Europe, on the other hand trying to place as many exiled newspapermen and writers as possible in other useful occupations.

INDREPTAR apare odată pe lună. Redacția și Administrația: Dr. Flaviu Popan, München 5, Kapuzinerstraße 38. DEUTSCHLAND, US-ZONE.